

TORNI TAIVAASEEN

Tarinoiden voima- työskentelyyn liittyvä perinnetarina Koillis-Intiasta

Olipa kerran perhe, jossa äiti oli keijukainen ja isä ihminen. Kun perheeseen oli syntynyt kaksi poikaa, äiti päätti palata takaisin taivaaseen, josta oli kotoisin. Hän otti toisen lapsista mukaansa, ja toinen jäi maan päälle isänsä kanssa. Toinen pojista eli siis taivaassa jälkeläisineen, toinen maassa jälkeläisineen. Maan veljes sanoi jälkeläisilleen: ”Miksipä emme lähtisi taivaaseen katsomaan äitiämme ja taivaan sukulaisiamme?” Sen he päättivät tehdä. Äiti tiesi poikansa suunnittelevan kyläreissua taivaaseen. Hän ei ollut mitenkään iloinen asiasta, sillä vieraille oli tapana antaa paljon lahjoja. ”Minulla on paljon sukulaisia maassa, joten miten annan kaikille heille lahjoja, jos he tulevat kylään?!” äiti mietti huolestuneena.

Maan lapset etenivät vierailusuunnitelmissaan. He alkoivat rakentaa bambuista tornia kohti taivasta korkeammaksi ja korkeammaksi kohti pilviä. He kuljettivat bambuja ihmiseltä toiselle yhä ylemmäs. Bambutornin bambut sidottiin toisiinsa tiukasti kaislalla. Lopulta he olivat valmiita kiipeämään ylös. He tekivät suunnitelman. Ylinnä olevat ihmiset astuvat taivaaseen ja sinne päästyään katkaisevat tikkaat alas, jotta ainakin jotkut onnistuvat pääsemään perille. Näin äiti ei voi tällöin palauttaa heitä maahan, koska tikkaita ei ole enää käytössä.

Tornista puuttui kuitenkin vielä yksi ylin kerros. Huippua rakentavat pyysivät huutamalla alhaalla olevia lähettämään vielä lisää bamburunkoja ylös, jotta torni saadaan täysin valmiiksi. Ylhäällä olevien ääni ei kantanut selvästi maahan asti, sillä he olivat niin korkealla. Alhaalla olevat rakentavat tulkitsivat viestin väärin. He luulivat ylimmäisten huutavan tornin olevan valmis ja että tikkaat ylös voi katkaista. Alimmaisat hakkasivat tikkaat poikki, joten yksikään ihminen ei päässyt taivaaseen äidin luo.